

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Josefem Strakou ve věci

žalobce: **Share CAR!, z. s.**
se sídlem Příbramská 67, 407 25 Verneřice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2024, č. j. 101680/2024/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabývá přezkumem procesních otázek souvisejících s projednáním přestupku provozovatele vozidla podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“), přičemž rozhoduje ve věci již potřetí, neboť jeho první i druhé rozhodnutí zrušil ke kasační námitce Nejvyšší správní soud (dále „NSS“).

Shrnutí průběhu správního řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

2. Rozhodnutím Městského úřadu Lysá Nad Labem (dále jen „městský úřad“) ze dne 12. 12. 2023, č. j. MULNL-OD/879992/2023/SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče, neboť dne 24. 9. 2022 v 11:34 hodin na pozemní komunikaci v obci Starý Vestec blíže nezjištěný řidič řídil žalobcem provozované vozidlo rychlostí 59 km.h⁻¹, ačkoliv nejvyšší povolená rychlost v daném úseku činila 50 km.h⁻¹. Za tento přestupek provozovatele byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč a paušální náhrada nákladů řízení. Spáchání přestupku bylo zjištěno na základě výstupů ze zařízení pro měření rychlosti vozidel obsluhovaného Městskou policií Lysá nad Labem (dále jen „městská policie“).
3. Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný svým rozhodnutím ze dne 29. 7. 2024, č. j. 101680/2024/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
4. Proti napadenému rozhodnutí se žalobce brání žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).
5. Žalobce v žalobě namítá, že již v průběhu správního řízení upozornil na to, že měření rychlosti zde prováděla městská policie, zároveň však absentuje souhlas Policie ČR k takovému měření podle § 79a zákona o silničním provozu. Tuto jeho námitku přitom žalovaný nijak nevypořádal, a to ani implicitně, proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Tento nedostatek je přitom neodstranitelný v řízení soudním, jak dle názoru žalobce dovodil rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016-37, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2023, č. j. 34 A 30/2022-26.

Shrnutí žaloby a dalších podání účastníků

6. Žalobce dále namítá, že již v průběhu správního řízení upozornil na to, že byly předkládány dvě fotografie zachycující jeho vozidlo při vjezdu do měřeného úseku, avšak každá z nich byla opatřena jiným časem. Tuto odvolací námitku však žalovaný nevypořádal a nijak nevysvětlil, proč vycházel z jedné, a nikoliv z druhé fotografie. Druhá fotografie přitom prokazuje projetí měřeným úsekem v jiném čase, než ze kterého vycházel správní orgán ve svém výpočtu, což žalobce považuje za zásadní skutečnost mající přímý vliv na měřenou rychlost. Ani tuto námitku však žalovaný nevypořádal, a tedy i z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal, kterak při vypravování napadeného rozhodnutí omylem odeslal pracovní verzi, ve které chyběla část odůvodnění. Toto pochybení však napravit vydáním opravného usnesení ze dne 15. 11. 2024, č. j. 151318/2024/KUSK (dále jen „usnesení ze dne 15. 11. 2024“), kterým opravil písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí tak, že doplnil své odůvodnění, aniž by tím jakkoliv zasahoval do výroku rozhodnutí, skutkových zjištění a jejich právního hodnocení. I navzdory tomuto opomenutí však mají skutkové závěry správních orgánů oporu ve spise a vycházejí z úplně zjištěného skutkového stavu. Případné stručnější odůvodnění lze vnímat nanejvýš jako formální nedostatek, pro který není třeba napadené rozhodnutí rušit. Žalobu navrhuje zamítnout.
8. Na vyjádření žalovaného zareagoval žalobce replikou, ve které líčí, proč je třeba v odvolání vznesené pochybnosti a námitky vypořádat implicitně. O jím namítané absenci souhlasu Policie ČR podle § 79a zákona o silničním provozu coby nezbytné podmínky k provádění

měření městskou policií však není v napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí žádná zmínka. Žalobce rovněž nesouhlasí s reakcí žalovaného, že by existence více fotografií z počátku měření nezakládala pochybnost, protože pak lze vybrat více tu, která se „hodí“ k tvrzenému výsledku. Dle žalobce by tomu mělo být opačně, tedy nejprve by se mělo určit, která fotografie byla pořízena při vjezdu a která při výjezdu z měřeného úseku, a pak přezkoumat, zda je výsledek správný, a nikoliv použít tu pro obviněného nejméně výhodnou. Podstatné však je, že odvolací námitku proti tomu brojící žalovaný nevypořádal. Tyto vady přitom nelze odstraňovat v řízení soudním, a to ani vydáním opravného usnesení, které slouží k opravě písařských chyb, počtů a jiných formalit, nemohou však sloužit k doplňování dříve opomenutých námitek. Způsob, jakým žalovaný využil usnesení ze dne 15. 11. 2024, může představovat zneužití práva. Navíc žalovaným zmiňované usnesení 15. 11. 2024 ani není v právní moci, neboť proti němu bylo podáno odvolání.

II. Dosavadní průběh soudního řízení

První rozhodnutí ve věci

9. Soud k projednání věci nařídil na 10. 2. 2025 ústní jednání. Žalobce se z účasti na ústním jednání omluvil. Žalovaný při ústním jednání shrnul nosné části vyjádření k žalobě s tím, že má za to, že usnesení ze dne 15. 11. 2024, jež je třeba chápat jako opravu napadeného rozhodnutí, obsahuje vypořádání všech odvolacích námitek. Soud při jednání neprováděl žádné dokazování nad rámec správního spisu, z něhož se zvláště zaměřil jednak na zhlednutí fotografií z měřicího zařízení, a jednak samostatně přečetl obsah přípisu Policie ČR ze dne 10. 2. 2010, č. j. KRPS-16911/ČJ-2010-010806 (dále „přípis Policie ČR ze dne 10. 2. 2010“).
10. Rozsudkem ze dne 10. 2. 2025, č. j. 50 A 17/2024-34 (dále jen „první rozsudek“) soud žalobu zamítl. Zčásti přisvědčil žalobní námitce brojící proti usnesení ze dne 15. 11. 2024, které vyhodnotil jako paakt, k němuž v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí nepřihlédl. Proto přisvědčil žalobci, že v napadeném rozhodnutí nebyly výslovně vypořádány označené odvolací námitky. Zároveň však dospěl k závěru, že se nejedná o vadu, která by znemožňovala věcný přezkum. Co se týče chybného souhlasu policie s měřením, poukázal krajský soud na to, že je zažurnalizován na č. l. 7 spisu městského úřadu, nalézá se tedy ve správním spise od počátku. Zákonná podmínka měření tedy byla od samého počátku splněna. Žalobce přitom zpochybňoval absenci souhlasu policie, aniž by využil možnosti seznámit se s obsahem správního spisu, v němž byl daný souhlas založen. Ani se nedostavil k soudnímu jednání, a tedy ani nevyužil možnosti případně polemizovat s obsahem souhlasu policie. Soud proto dospěl k závěru, že zrušení napadeného rozhodnutí jen proto, že se výslovně nezmiňuje o objektivně existujícím souhlasu, by představovalo přepjatý formalismus. K námitce týkající se různých časových údajů na dvou fotografiích soud uvedl, že inkriminovaný časový rozdíl zahrnuje toliko 10 vteřin. Výrok o vině je přitom z hlediska času spáchání přestupku specifikován pouze datem, hodinou a minutou, tedy bez vteřinového upřesnění. Takovou specifikaci soud vyhodnotil jako dostačující a nebylo mu zřejmé, v čem by měl být desetivteřinový rozdíl natolik zásadní, aby mohl ovlivnit samotný průběh měření rychlosti, natož přímo jeho výsledek. Rovněž mu nebylo zřejmé, jak žalobce dospěl k tomu, že byla použita pro něj nejméně výhodná fotografie. Soud proto vyhodnotil, že by bylo taktéž přepjatým formalismem, pokud by jen kvůli absenci výslovné zmínky o rozdílnosti fotografií z měřicího zařízení došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť si nelze představit, že by žalovaný při řádném vypořádání příslušné odvolací námitky mohl

dospět k nějakému jinému závěru, než že jediný skutečný rozdíl v čase se týká údaje o vteřinách, který je však z hlediska spáchání posuzovaného přestupku nepodstatným údajem.

11. Na základě kasační stížnosti žalobce byl první rozsudek zrušen rozsudkem NSS ze dne 18. 6. 2025, č. j. 3 As 40/2025-37 (dále jen „první zrušující rozsudek NSS“). NSS nepřisvědčil žalobcově kasační námitce, že by soud nemohl za účelem ověření dostatečnosti zjištěného skutkového stavu provádět dokazování, v této souvislosti zdůraznil zejména princip plné apelace a odkázal na související judikaturu. Rovněž nepřisvědčil žalobcově kasační námitce, že by prověření existence souhlasu policie s měřením představovalo ze strany soudu nahrazování činnosti správního orgánu. Naproti tomu přisvědčil kasační námitce, že nebyla vypořádána žalobní námitka poukazující na existenci dvou fotografií zachycující vjezd vozidla do měřeného úseku s odlišnými časovými údaji (11:34:28.190 vs. 11:34:28.314). Dle NSS bylo na tuto žalobní námitku reagováno v prvním rozsudku mimoběžnou argumentací, neboť soud „*neobjasnil namítanou nesrovnalost v časech vjezdu vozidla do měřeného úseku a její relevanci pro skutkové závěry žalovaného a zákonnost jeho rozhodnutí. Namísto toho podal ucelený výklad o vteřinovém údaji v rámci popisu skutku, přičemž dle všeho vycházel z porovnání časových okamžiků na vjezdu (č. l. 2 spisu žalovaného) a výjezdu (č. l. 2 spisu Městského úřadu Lysá nad Labem) vozidla z měřeného úseku (ten se liší právě o 10 vteřin). Nejvyšší správní soud přitom není oprávněn jako první v řízení danou námitku týkající se podkladů založených ve spise (a jejich hodnocení) vypořádat. V rozsudku krajského soudu a rozhodnutí žalovaného k této námitce (a obecně otázce) není nic blíže uvedeno, kasačnímu soudu proto nezbylo než rozsudek krajského soudu pro tuto vadu, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (jeho nepřezkoumatelnosti), zrušit. Pokud totiž stanovení rychlosti vozidla bylo založeno na poměření ujeté vzdálenosti v měřeném úseku s časem jízdy (stanoveným odečtením okamžiku výjezdu z měřeného úseku od okamžiku vjezdu do něj), eventuální (namítaná) záměna fotografií s lišícím se údajem o okamžiku vjezdu do měřeného úseku by logicky vedla ke stanovení odlišné (a třeba i nižší) rychlosti vozidla. Nejvyšší správní soud tedy v tomto případě nemohl uzavřít, že pochybení krajského soudu při vypořádání tohoto žalobního bodu nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku.“ Z tohoto důvodu NSS první rozsudek zrušil a uložil zdejšímu soudu, aby v dalším řízení posoudil i relevanci otázky nesrovnalosti v časech vjezdu vozidla do měřeného úseku pro zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, stejně jako to učinil ve vztahu k námitce absence souhlasu policie s měřením.*

Druhé rozhodnutí ve věci po zrušujícím rozsudku NSS

12. V dalším řízení podal žalobce písemné vyjádření, v němž odkázal na judikaturu NSS i Ústavního soudu, ze které dovodil, že opomene-li odvolací orgán vypořádat námitky a důkazní návrhy, je to důvod pro zrušení jeho rozhodnutí soudem. Odlišný postup by žalobce vnímal jako zásah do svých ústavních práv, a to jednak porušení práva na zákonného soudce, a zároveň porušení samotného práva na spravedlivý proces. Proto navrhl, aby soud posoudil, zda byla žalobcem vznesená námitka relevantní k věci samé. Žalobce vyslovil úvahu, že vyvstává vcelku důvodná pochybnost o věrohodnosti měření jako takového, pokud rychloměr pořizuje více fotografií vozidla na vjezd do měřeného úseku, v různých časech. Dle žalobce je v takovém případě otázkou, zda takový rychloměr funguje správně, zda není rozbitý. Rychloměr totiž funguje na principu, že pořídí fotografii na vjezd do měřeného úseku a na výjezd z měřeného úseku. Proto pořizuje-li více fotografií, je otázkou, kdo a proč následně vybírá kterou z těchto fotografií za důkaz. V této souvislosti si žalobce rovněž klade otázku, zda ve skutečnosti nebylo pořizeno více fotografií i na výjezdu z

měřeného úseku, případně která z těchto fotografií byla „vybrána“ za důkaz a proč. To jistě mohl vysvětlit strážník, který výsledky z rychloměru zpracovával, a eventuální pochybnosti mohl odstranit, nebo také prohloubit. Má-li rychloměr pořídít jednu fotografii na vjezd do měřeného úseku a rychloměr pořídil fotografii více v odlišné časy, pak tím dle žalobce vyvstala pochybnost, proč tomu tak bylo, a tedy pochybnost o výsledku měření. Je pak zcela nerozhodné, zda v důsledku bylo takové pochybení zrovna ve prospěch či v neprospěch žalobce, podstatné naopak je, že o správnosti činnosti rychloměru a výsledku měření lze pochybovat. S ohledem na uvedené žalobce trval na tom, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.

13. Soud k projednání věci nařídil na 24. 7. 2025 ústní jednání. Při jednání nebylo prováděno žádné dokazování nad rámec správního spisu, z něhož byla věnována pozornost zejména dvěma fotografiím zachycujícím vjezd vozidla do měřeného úseku s odlišnými časovými údaji (11:34:28.190 vs. 11:34:28.314). Žalovaný v průběhu jednání setrval na svém procesním stanovisku, současně odkázal na svá vyjádření uváděná též v kasační stížnosti, v nichž inkriminovaný rozkol vysvětlil. Žalobce se z účasti na ústním jednání omluvil.
14. Rozsudkem ze dne 24. 7. 2025, č. j. 50 A 17/2024-60 (dále jen „druhý rozsudek“) soud žalobu opět zamítl. Ze závěrů prvního rozsudku zopakoval, že usnesení ze dne 15. 11. 2025 nelze považovat za opravné usnesení v pravém slova smyslu a že se jedná o paakt. Žalobce to však ani v kasační stížnosti nezpochybňoval, proto soud setrval v této otázce na svém původním stanovisku. Soud se rovněž neodchyloval od svého dříve vysloveného závěru, že v napadeném rozhodnutí není explicitně reagováno na žalobcovu odvolací námitku ohledně absence souhlasu policie podle § 79a zákona o silničním provozu. Zopakoval pouze, že součástí správního spisu je i souhlas Policie ČR s měřením. Znovu se však soud musel zabývat námitkou nesrovnalosti v časech na fotografiích zachycujících vjezd žalobcova vozidla do měřeného úseku. V této otázce dospěl k závěru, že opomenutí odvolacího orgánu vypořádat námitky a důkazní návrhy není vždy bez dalšího důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. Jak soud již dříve uvedl, vždy záleží na tom, zda vada spočívající v absenci vypořádání určité námitky skutečně brání přezkumu napadeného rozhodnutí. To měl soud ostatně v rámci druhého rozsudku posoudit, neboť ho k tomu zavázal NSS zrušujícím rozsudkem. Soud dovodil, že identifikace okamžiku vjezd do měřeného úseku nehrála z hlediska skutkových závěrů správních orgánů zásadní roli. Žalovaný přidáním dvou fotografií pouze upřesnil skutkový stav zjištěný městským úřadem, čímž ovšem nijak nepřekvalifikoval závěr o tom, že došlo k překročení rychlosti, ani v jakém čase či místě se tak stalo. Ze strany žalovaného rovněž nedošlo k žádnému „výběru“ jedné či druhé fotografie; nikdy nevyslovil, že by z hlediska prokázání viny byla použitelná jen fotografie zaznamenávající vjezd nebo jen zaznamenávající výjezd z měřeného úseku. Opomenutí námitky směřující k vyjasnění toho, která z fotografií byla pořízena v okamžiku vjezd a která v okamžiku výjezd, se nikterak neprojevovalo na zákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud rovněž *obiter dictum* dovodil, že fotografie s časem 11:34:28.190 zachycuje okamžik vjezd, zatímco fotografie s časem 11:34:28.314 okamžik výjezd. Shrnuje, že úvahy žalobce o „zásadním vlivu“ rozdílnosti časů jsou v zásadě bezpředmětné.

Řízení po druhém zrušujícím rozsudku NSS

15. Na základě kasační stížnosti žalobce byl i druhý rozsudek zrušen rozsudkem NSS ze dne 22. 12. 2025, č. j. 3 As 133/2025-35 (dále jen „druhý zrušující rozsudek NSS“). NSS přisvědčil

kasační námitce, že fotografie z měřeného úseku nejsou bez významu pro zjištění skutkového stavu, a je proto potřeba postavit najisto, které údaje zaznamenané na fotografiích sloužily pro určení doby průjezdu měřeným úsekem. Slouží totiž jednak k doložení skutečnosti, že vozidlo skutečně projelo měřeným úsekem a jednak i k ověření, že byla vypočtena správná rychlost žalobcova vozidla. Pokud by rozhodná byla druhá fotografie (s pozdějším časem), projelo by vozidlo měřeným úsekem za kratší dobu, čímž by mu byla naměřena vyšší rychlost. Jde tedy pouze v první řadě o správnou identifikaci fotografie z vjezdu vozidla, následně o vysvětlení, proč byla druhá (nevybraná) fotografie vůbec pořízena a v neposlední řadě o význam vybrané fotografie pro měření rychlosti. NSS vytkl soudu, že ve druhém rozsudku vysvětloval rozporné časové údaje na fotografiích vozidla při vjezdu do měřeného úseku mimo rámec tvrzení žalobce i žalovaného. Z toho důvodu NSS druhý rozsudek zrušil a uložil zdejšímu soudu, aby v dalším řízení vyšel z tvrzení účastníků sporu a postavil najisto, v jaký konkrétní čas vozidlo žalobce vjelo do měřeného úseku.

16. Soud k projednání věci nařídil na 2. 3. 2026 ústní jednání. Žalobce se z účasti na jednání omluvil, žalovaný setrval na svém dosavadním stanovisku. Soud se při jednání zaměřil na obsah správního spisu, specificky na fotografii na č. l. 2 ve spise městského úřadu (prvoinstančním) zaznamenávající čas 11:34:38.457, a dále na dvě fotografie na č. l. 2 ve spise žalovaného (odvolacím) zaznamenávající čas 11:34:28.190 a 11:34:28.314. Soud zároveň přítomným účastníkům předestřel, že první zmiňovanou fotografii (ve spise městského úřadu) s časem 11:34:38.457 nepochybně identifikuje jako záznam o *výjezdu* z měřeného prostoru, zatímco zbývající dva jsou sporné podklady stran určení času vjezdu. Nicméně pokud se od hodnoty 11:34:38.457z fotografie zaznamenávající čas *výjezdu* odečte na téže listině uváděný údaj interval 00:00:10:267, pak výsledný rozdíl odpovídá hodnotě 11:34:28.190, jež je i na jedné z fotografií na č. l. 2 spisu žalovaného. A právě tuto fotografii s údajem 11:34:28.190 je třeba považovat za zaznamenání času vjezdu. Naopak pokud by se jako čas vjezdu užila fotografie s pozdějším časem 11:34:38.457 a tento by se odečetl od hodnoty času výjezdu, pak by výsledný rozdíl jednak neodpovídal žádnému intervalu zaznamenanému ve správním spise, a jednak by byl pro žalobce méně příznivý, neboť by dokládal kratší čas strávený při průjezdu úsekem snímaným měřicím zařízením. Na ústním jednání přítomný žalovaný zareagoval na takto předestřený závěr soudu tak, že jako podklad zaznamenávající vjezd by měl být skutečně považován údaj na fotografii s časem 11:34:28.190. Žalobce se vzhledem k nepřítomnosti na jednání nevyjádřil.

III. Posouzení soudem

17. Soud v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věty první s. ř. s.) přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí, přičemž je vázán právním názorem druhého (i prvního) zrušujícího rozsudku NSS (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).
18. Soud po zohlednění závěrů vyslovených v druhém zrušujícím rozsudku NSS dospívá k závěru, že žaloba není důvodná.

Důsledky usnesení ze dne 15. 11. 2025

19. Soud stejně jako v prvním i druhém rozsudku dává žalobci za pravdu v tom, že usnesení ze dne 15. 11. 2025 nelze považovat za opravné usnesení v pravém slova smyslu, neboť se jedná o paakt, ke kterému při přezkumu napadeného rozhodnutí nelze přihlížet (viz odst. 13-16

prvního rozsudku). Jelikož vyhodnocení této otázky nebylo v řízení o kasační stížnosti ani poté žádným z účastníků zpochybňováno, nepovažuje soud za nutné, aby se v dalším řízení této otázky hlouběji věnoval. Pouze pro úplnost soud zdůrazňuje, že stejně jako v „prvním kole“, i „druhém kole“ i nyní přezkoumává napadené rozhodnutí v jeho původní podobě, tedy tak, jako kdyby usnesení ze dne 15. 11. 2025 nebylo nikdy vydáno.

Souhlas policie s měřením

20. Ohledně vypořádání žalobního bodu, že v napadeném rozhodnutí není explicitně reagováno na žalobcovu odvolací námitku ohledně absence souhlasu policie dle § 79a zákona o silničním provozu, soud nemá důvod se odchýlovat od již dříve vyslovených závěrů (viz odst. 21-27 prvního rozsudku), jejichž správnost NSS potvrdil (viz odst. 15-16 zrušujícího rozsudku NSS).
21. Lze proto pouze ve stručnosti znovu zopakovat, že součástí správního spisu je i souhlas policie s měřením (viz přípis Policie ČR ze dne 10. 2. 2010). Proto pokud by soud rušil napadené rozhodnutí jen proto, že v něm není výslovně reagováno na námitku, zda byl udělen souhlas s měřením, jednalo by se o přepjatý formalismus, neboť jediným smyslem dalšího řízení před žalovaným by bylo seznámit odvolatele (žalobce) s podkladem, který se od počátku nalézá ve správním spise, a s nímž se žalobce mohl již v řízení na prvním stupni seznámit. Nevypořádání námítky směřující do absence daného podkladu tudíž nepředstavuje dostatečnou relevanci z hlediska možné změny výroku napadeného či prvostupňového rozhodnutí. V podrobnostech soud plně odkazuje na příslušné pasáže prvního rozsudku (odst. 21-27) i zrušujícího rozsudku NSS (odst. 15-16).

Nesrovnalost v časech na fotografiích zachycujících vjezd do měřeného úseku

22. V otázce nesrovnalosti v časech zachycených na fotografiích nacházejících se ve správním spisu žalovaného na č. l. 2 a na č. l. 2 spisu městského úřadu soud nyní posuzuje, která kombinace fotografií skutečně zachycuje žalobcem projetý měřený úsek. Fotografie na *výjezdu* je pouze jedna, a to ta s časem 11:34:38.457 (viz č. l. 2 spisu městského úřadu). Naproti tomu v případě *vjezdu* připadají v úvahu dvě fotografie s rozdílnými časy 11:34:28.190 a 11:34:28.314. (č. l. 2 spisu žalovaného).
23. Vzhledem k těmto údajům plynoucím ze správního spisu připadají v úvahu dvě varianty: Žalobce buďto vjel do úseku snímaného měřícím zařízením v čase 11:34:28.190 a vyjel z něj v 11:34:38.457, nebo vjel v čase 11:34:28.314 a vyjel z něj v 11:34:38.457. Ve světle právního názoru NSS (viz zejm. odst. 15 druhého zrušujícího rozsudku NSS) je proto třeba postavit najisto, které údaje zaznamenané na fotografiích ve spise sloužily pro určení doby průjezdu měřeným úsekem, přičemž zpochybňována je pouze identifikace fotografie z *vjezdu* do úseku snímaného měřícím zařízením, a v návaznosti na to objasnění důvodu pořízení druhé fotografie a jejího významu pro měření rychlosti.
24. Žalobci lze přisvědčit v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí explicitně neuvedl, která kombinace fotografií je ta, ze které vycházel při kvalifikaci jednání žalobce jako přestupku. Je proto na soudu, aby ověřil, zda odvolací námitka žalobce brojící proti určení, která z fotografií na vjezd je ta „správná“, může mít vůbec relevanci pro zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. odst. 16 druhého zrušujícího rozsudku NSS).
25. Klíčové je tudíž postavit nejprve najisto, v jaký konkrétní čas žalobcovo vozidlo vjelo do úseku snímaného měřícím zařízením.

26. Soud předně považuje za nutné připomenout, že již ve spise městského úřadu (tj. ještě před zahájením odvolacího řízení před žalovaným) byla na č. l. 2 založena fotografie zaznamenávající v levém dolním rohu údaj „2022-09-24T11:34:38.457“, s dovětkem „Starý Vestec, směr Sadská, výjezd, pruh 1.“ Z toho lze vcelku spolehlivě dovodit, že dne 24. 9. 2022 v čase 11:34:38.457 došlo k *výjezdu* vozidla z úseku snímaného měřícím zařízením. Na téže fotografii je dále v pravém dolním rohu vedle údajů o rychlosti, maximální dovolené rychlosti a vzdálenosti uvedena též položka „Interval: 00:00:10.267“. Z toho lze usuzovat, že časový interval setrvání vozidla v měření prostoru činil právě 00:00:10.267 sekund. Toto penzum poznatků – tedy údaj o čase výjezdu a údaj o intervalu – bylo k dispozici již v době vydání prvostupňového rozhodnutí.
27. Pokud soud odečte od 11:34:38.457 (zaznamenaný čas výjezdu) hodnotu 00:00:10:267 (zaznamenaný interval), pak výsledný rozdíl odpovídá údaji 11:34:28.190. Právě tento údaj je ovšem zaznamenan na jedné z fotografií na č. l. 2 spisu žalovaného. Z toho lze usuzovat, že právě fotografie s údajem 11:34:28.190 odpovídá údaji o čase *vjezdu* do úseku snímaného měřícím zařízením. To ostatně koresponduje i s tvrzením žalovaného, že doba průjezdu úseku snímaného měřícím zařízením trvala 10,267 sekundy (viz vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti ze dne 15. 12. 2025)
28. Naproti tomu, pokud by soud vycházel z druhé fotografie na č. l. 2 spisu žalovaného s časem 11:34:28.314, pak by odečtením této hodnoty od času výjezdu 11:34:38.457, výsledný rozdíl odpovídal hodnotě 00:00:10.143. Tento údaj nekoresponduje s údajem zaznamenaného intervalu 00:00:10:267 na listině na č. l. 2 spisu městského úřadu, z čehož je zřejmé, že mezi údaji 11:34:28.314 a 11:34:38.457 není žádný jiný propojující údaj (jenž je naopak dán ve vztahu mezi údaji 11:34:28.190 a 11:34:38.457, jejichž rozdíl odpovídá právě hodnota 00:00:10:267 odpovídající zaznamenanému intervalu na č. l. 2 spisu městského úřadu). Je tedy zřejmé, že fotografie s časovým údajem 11:34:28.314 nebyla tou, která zaznamenávala okamžik vjezdu do úseku snímaného měřícím zařízením.
29. Navíc pokud by se za okamžik vjezdu považoval „pozdější“ čas 11:34:28.314 (namísto „dřívějšího“ 11:34:28.190), pak by to ve spojení s časem výjezdu 11:34:38.457 bylo pro žalobce méně příznivá varianta, neboť by to znamenalo, že v úseku snímaném měřícím zařízením strávil kratší dobu (00:00:10.143 namísto 00:00:10:267), tedy by jím musel projet rychleji, a tím pádem by mu i byla naměřena vyšší rychlost.
30. Shrnutí: Pokud by jako fotografie zachycující údaj o vjezdu byla identifikována fotografie s pozdějším časem 11:34:28.314, pak nejenže by nijak nekorespondovala (nebyla nijak propojitelná) s údajem o intervalu zaznamenaným na stejné listině jako čas výjezdu, ale především by byla pro žalobce méně příznivá, neboť by dokládala kratší čas strávený v úseku snímaném měřícím zařízením, a tím i vyšší rychlost jeho průjezdu. Naproti tomu fotografie s dřívějším časem 11:34:28.190 je pro žalobce nejen příznivější, neboť dokládá delší čas strávený v úseku snímaném měřícím zařízením, a tím i nižší rychlost jeho průjezdu, a zejména koresponduje s údajem o intervalu 00:00:10:267 zaznamenaným na téže listině jako čas výjezdu (údaj 00:00:10:267 odpovídá právě rozdílu hodnot 11:34:38.457 a 11:34:28.190). **Právě fotografii s dřívějším časem 11:34:28.190 je tedy nutno identifikovat jako fotografii dokládající údaj o čase *vjezdu*.**
31. První dílčí otázka týkající se identifikace fotografie na vjezdu, je tímto zodpovězená.

32. Pokud jde o navazující otázku, tedy objasnit, proč se ve správním spise ocitla ještě další fotografie s jiným (pozdějším) časem 11:34:28.314, lze ve stručnosti poukázat na to, co naznačil druhý zrušující rozsudek NSS v odst. 16, tedy že jejím účelem mohlo být toliko sekundární ověření, že vozidlo skutečně vjelo do úseku snímaného měřicím zařízením. Jak uvedl žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, „*předložením dvou fotografií o okamžiku vjezdu vozidla do měřeného úseku směřoval toliko k prokázání jistoty, že vozidlo do měřeného úseku skutečně vjelo, čímž pouze upřesnil skutková zjištění prvostupňového orgánu v tom smyslu, že vozidlo měřeným úsekem projelo (tedy do něj vjelo i vyjelo). Dodatečné předložení těchto dvou fotografií tedy nijak neovlivnilo skutkové zjištění o tom, že došlo k překročení rychlosti, ani o tom, v jakém místě se tak stalo*“ (viz str. 1-2 vyjádření žalovaného ze dne 15. 12. 2025 ke kasační stížnosti žalobce). Soud má přitom v zásadě ve shodě s žalovaným za to za to, že ať už byl důvod pořízení fotografie s pozdějším časem 11:34:28.314 jakýkoliv, její zařazení do spisu zjevně nemělo vliv na závěr o výsledku naměřené rychlosti, jež – jak již bylo vysvětleno výše – zjevně koresponduje s údaji zaznamenanými na fotografii s dřívějším časem 11:34:28.190.
33. Zbývá tedy zhodnotit, zda na zákonnost napadeného rozhodnutí mělo vliv, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není výslovně vypořádáno, proč se vycházelo z času uvedeného právě na jedné (dřívější), a nikoliv druhé (pozdější) fotografii.
34. Nutno připomenout, že opomenutí odvolacího orgánu vypořádat námitky a důkazní návrhy bez dalšího ještě není důvodem pro zrušení jeho rozhodnutí. Zdejší soud již dříve vysvětlil (srov. odst. 19 prvního rozsudku), že vždy záleží na tom, zda vada spočívající v absenci vypořádání určité námitky skutečně brání přezkumu napadeného rozhodnutí. O vadu s vlivem na zákonnost rozhodnutí se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, pokud by k dané vadě nedošlo (viz odst. 16 prvního zrušujícího rozsudku NSS a tam odkazovanou judikaturu). Tento závěr NSS v obou zrušujících rozsudích nejen akceptoval, ale dokonce rozvinul. V této souvislosti je třeba připomenout, že NSS výslovně zavázal zdejší soud nejen k tomu, aby objasnil v odvolání žalobce namítanou nesrovnalost v časech vjezdu vozidla do měřeného úseku, ale aby též zhodnotil, zda by neodstranění této nesrovnalosti ze strany žalovaného vůbec mohlo mít nějaký vliv na skutková zjištění správních orgánů (srov. odst. 16 druhého zrušujícího rozsudku NSS, resp. odst. 17 prvního zrušujícího rozsudku NSS).
35. Soud konstatuje, že inkriminovaný nedostatek odůvodnění na skutková zjištění správních orgánů zjevně nemohl mít vliv. Pokud by totiž soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, aby vysvětlil, zda považuje za fotografii s časem vjezdu tu s dřívějším časem 11:34:28.190 nebo tu s pozdějším časem 11:34:28.314, pak by je žalovaný v dalším řízení musel nutně porovnat s údaji na fotografii na č. l. 2 spisu městského úřadu s údajem 11:34:38.457, která byla spolehlivě – a mezi účastníky v zásadě nesporně – identifikována jako čas výjezdu. Pokud by tak učinil, musel by nutně dospět k závěru, že údaje z obou fotografií by dokládaly překročení rychlosti, nicméně ta s pozdějším časem 11:34:28.314 by dokládala překročení vyšší a pro žalobce méně příznivější (srov. odst. 29-30 výše). Lapidárně vyjádřeno: Zatímco jedna fotografie by žalobci přinesla stejný výsledek jako předtím, tak druhá by mu přinesla výsledek o něco horší. Tak jako tak by ani hlubší vypořádání zjevně **nemohlo** vyústit ve skutkový závěr, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti nedošlo. Proto soud dospívá k závěru, že opomenutí žalovaného vypořádat danou námitku bylo vadou bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

36. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 a § 110 odst. 3 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a to ani v řízení o kasační stížnosti (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. března 2026

Josef Straka v.r.
samosoudce